

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstsablen, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 16.

Den 15. Mai 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Den 43de Marskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

afholdt i Salt Lake City den 6. April 1873.

(Fra „Deseret News“).

De Tilstedeværendes Antal var mellem otte og ni tusind.

Autoriteterne, som overværede Konferencen, vare følgende:

Af det første Præsidentstab:

Brigham Young, sen. og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, George Q. Cannon, Brigham Young, junr. og Joseph F. Smith.

Kirkens Patriark John Smith var også nærværende.

Af de første syv Præsidenter af de Halvsjælds: Joseph Young, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og John van Gott.

Af Præsidentstabet over Zions Stav: George B. Wallace og John T. Caine.

Af det biskopelige Præsidentstab:

Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Endvidere var der tilstede Bistopper, Eldster og andre Autoriteter fra næsten alle Sættement i det hele Territorium.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident Brigham Young. Efter Afsyngelsen af en Salme, aabnedes Konferencen med Bon af Eldste Brigham Young, junr.

Eldste George Goddard var bestillet som Konferencens Skriver.

Eldste John Taylor fremstod for Forsamlingen. Han talte om Marsagerne til de Sidste-Dages Helliges Indsamling til deres nuværende Opholdssted og påvisste, at uden Evangelietts Principer vilde de ikke have været i Zion. Hentydede derpaa til Gjenoprettelsen af Kristi Evangelium i denne sidste Uddeling. Hensigten med

de Helliges Indsamling er grundet paa, at Herren ønsker at have et Folk, til hvilket han kan tilkendegive sin Beslutning og Billie. Da vores Eldster prædikede for Folket i de Lande, fra hvilke de kom hertil, blev de paavirkede ved den Hellig-Aands sagte Hvissen, der oplyste dem om Skønheden og de regelrette Fornuftsgrunde, som fandtes i de Principer af hvilke de var Bubørere, og som hvilte dem et fast Holdepunkt angaaende Guds Hensigter og i hvilket Slægtstabsforhold de stod til ham. Den samme Aand virkede i det hele Samfund og knyttede dets Medlemmer sammen. De Hellige vare ikke her (i Zion) for at handle efter eget Behag, men for at gjøre Herrens Billie.

De Hellige havde netop begyndt deres Lov, og Prismen, som de havde i Sigte, var Frelse, saavel for dem selv som for Menneskeslægten i Almindelighed. Deres Værk var at virke i Forening med den Almøgtige i at udføre hans Hensigter, at opbygge Zion og stille Samfundet paa en korrekt og fast Grundvold samt organisere det Hele paa den bedste Maade. Eldste Taylor gjorde flere Bemærkninger angaaende Herrens Handlemaade og hentydede til, hvilken Daarstab det var at stride mod hans Værks Fuldsjørelse.

Eldste George Q. Cannon var den næste Taler. Han hentydede til det underfulde Arbeide, som Herren havde udført i Forening med sit Folk. Forjættelserne henhorende til dette Værk, som gjennem Joseph Smith var udsprunget her paa Jorden, vare nosigtig i Lighed med dem, der henhorte til det Evangelium, som forklyndtes af Jesus og hans Apostoler forud; og ikke alene vare Forjættelserne de samme, men Opsyldelsen af dem havde været ligesaa kraftfuld og paavirkende. Derpaa henledede Taleren Omørksomheden paa den mærkværdige

Kjendsgjerning, at Folk indsamledes fra de forstjellige Nationer paa Jorden, og alle havde det samme Bidnesbyrd med Hensyn til den sidste Uddeling og Tidens Tyldes store Husholdning. Det, som var gaaet i Opsyldelse med Hensyn til de Helliges Indsamling i de sidste Dage, var tydelig og klart blevet forudsagt ved de gamle Profeter. Et virkelig Guds Rige var blevet grundlagt og en sand Kirke var blevet organiseret efter et apostolisk Model. Alt, som stod i Forbindelse med de Sidste-Dages Helliges Værk, maatte for ethvert tænkende, upartist Menneske tydelig paavise, at dets originale Opkomst ikke var grundet paa Bedrageri; men at Principerne, paa hvilke det var organiseret og med hvilke det var ledet, vare grundede paa Abenbaring fra Herren. Derpaa bemærkede han, at det vilde være ligesaa let at stoppe et Himmellegeme i dets Bane som at stoppe dette Folks Indsamling fra Nationerne, forsaavidt de havde anammet Evangeliet i Kjærlighed. Naar en Person var blevet delagtig i Kristi Aand, følte han et uimodstaelig Ønske efter at samles med dem, der havde adlydt de samme Principer. Disse Tolelsor og Ønsker udspredt fra Herren, og det var i Overensstemmelse med hans Billie, at hans Folk skulle være indpræntet med en Karakter af denne Slags. Det Faktum, at de Hellige havde erholdt denne Uttraa fra Herren, var et kraftigt Bidnesbyrd for, at det var hans Ønske, at de skulle afsætte sig fra Verden og dens Vederstyggelighed, at de skulle lægge tilfide alle deres fordoms Traditioner og gjennem hans Ejendomme blive uddannede i Kristi Kærdommene. De Hellige vare paa en mærkværdig Maade blevne bevarede fra alle de Snarer og Underfundigheder, som stadig udklældedes af Guds Kirkes Ejender, og i timelig Henseende vare de paa

en underfuld Bis blevne velsignede. Thi et Menneskes Brede skal, over hvem den gaar ud, bevirke, at denne vil talke Herren, men dette Menneske i dets Brede skal forstås.

Taleren dvælede for en Tid paa et Punkt angaaende den evige Natur af Herrens Øjerning og dens utsattelige Karakter; den var ikke alene til Velsignelse for de Sidste-Dages Hellige, men for hele den menneskelige Familie. Han talte ogsaa om de Helliges Arbeider til Fordel for deres Medmennesker og forudsagde, at Tiden vilde komme, da deres Virksomhed vilde tilfulde blive slatteret. Derpaa hentydede han til Præsident Youngs utrættelige Arbejdssomhed og sagde, at han havde anvendt, saavel Tid som Midler til almindelig Gavn og Fordel for Folket. Han sluttede sine Bemærkninger med at henlede Opmærksomheden paa, hvilken stor Aarsag de Hellige havde til at være taknemmelige til den Almægtige for alle hans mange Velsignelser.

Præsident Young formanede Folket, som overværede Førsamlingerne, til at klæde sig godt, saa de ikke skulle blive forkjolede.

Mødet sluttedes til Kl. 2 Ester-middag.

Efter Uffsyngelsen af en Salme, holdtes Bon af Eldste Joseph F. Smith.

Førsamlingen Kl. 2 Estermiddag:

De Førsamledes Antal om Estermid-dagen var betydelig forøget, og den store Bygning var næsten aldeles opfyldt. Der var ikke mindre end 10,000 Mennesker tilstede, blandt hvilke var mange Fremmede.

Koret sang til Herrens Pris og Førsamlingen aabnedes med Bon af Eldste Wilford Woodruff.

Derpaa administreredes og nodes den hellige Nadver.

Præsident Brigham Young talte til de Tilstedeværende. Han sagde, at han onsfede alle de tilstedeværende Helliges udelte Tro, Forbon og Opmaerksomhed. Vi vare komne i Guds Hus for at blive opbyggede, og i al vor Gudsdyrkelse var Herrens Land den bedste Egenstab, vi kunde være i Besiddelse af. Han drog Opmaerksomheden hen paa den store Forstjel, som eksisterer saavel i det Aandelige som Fysiske blandt Menneskeslægten samt blandt alle Guds Skabninger. Derpaa udviklede han lidt angaaende de forskellige Ideer, som ere saa fremherskende blandt Menneskene med Hensyn til dette eller hint Lærdomepunkt.

Det var en fast Antagelse hos Mange, at de Sidste-Dages Hellige varer Menneskeslægtens Fjender, men dette var grundet paa en Feiltagelse. Menneskernes aabenbare Fjender vare disse, der onsfede at indføre Løgn for Sandhed, Morke for Lys og Krig og Opror istedetsfor Fred og Enighed.

Fredsmæglerne samtidisse, som glædede sig i Dyd og Renhed, vare Menneskeslægtens Venner. Derpaa paaviste Præsidenten, ved hvilket Middel og paa hvilken Maade, at Enighed og Fred kunde være herstende blandt Familier, i Nabostab og i Samfund. Ved Udviklingen af dette Emne beviste han, at de Mennesker, som dyrkede en saadan Fremgangsmaade, vare den menneskelige Families sande Venner. Dernæst dvælede han en Stund ved de Aarsager, som havde bevæget de Sidste-Dages Hellige til at indsamles til disse Dale (Utah). Endvidere talte han endel om Aarsagerne til enkelte Indsamledes Uspigelse fra Sandhedens Principer og Tilbagegang til de verdslige Ting.

De, som kom op til dette Sted, og

som anvendte deres Evner til Øphobning af timelige Ting, vilde maaße for en Tid blive rige paa Guld og Sølv, men den Dag vilde komme, da alt dette vilde svinde hen og blive til deres Fordærvelse. Nogle af de Sidste-Dages Hellige nærede den Anstuelse, at de kunde tage Verdens Daarstaber i den ene Haand og Frelseren i den anden, og paa denne Maade forventede de at komme i Kristi Nærværelse. Ikke desmindre, de vilde finde, at de havde havt en feilagtig Mening, thi han vilde forlæste dem. Med Hensyn til Fler-tallet af de Hellige, saa vare de et elsfeligt og Gud velbehageligt Folk; men de havde Nogle paa Slæb, som ikke vare saa rene af Hjertet.

Dernæst henviste han til den gradvise Fremgang, som vilde gjøre sig gjældende blandt Folket, naar de vilde søge at udvikle sig i Principer, baserede paa Lys og Sandhed, og hvorledes en hellig Attræa i deres Hjerter efter at blive i Lighed med Herren, vilde være lig en ledende Stjerne, der vilde føre dem tilbage til Faderen. En Del blev bemærket om de taabelige Moder, som ere saa fremhæftende blandt Verden, og Præsidenten formanede de Hellige til at sty faadant Narreværk.

Han anførte paa en klar og bestemt Maade, at de, som overholdt Herrens Bud og Befalinger, vilde til sidst blive delagtige i alle de Belsignelser, som vi vilde on্টe os.

Det næste Emne, som udvikles af Præsident Young, handlede om de forskellige Anstuelser der existere i Verden med Hensyn til Herren og Guddommen, og om hvilken stor Forstjel der var mellem de Sidste-Dages Hellige og Verden angaaende den rette Gudsdyrkelse. Ikke desmindre, om end stjondt der ikke herstede nogen Overensstemmelse i Troen, vare de Hellige alligevel Menneskeslægten's

Venner, som forenede sig med Frelseren i at arbeide til Slægtens Belsignelse, og deres Hensigt var at virke indtil alle Adams og Evas Sonner og Døtre, som onskede Frelse, vare igjenløste.

Præsidentens Bemærkninger vare meget oploftende og belærende. Det vilde være vansklig at gjengive disse saa rige Lærdomme i et kort Udtog.

Konferencen sluttedes til Kl. 10 Forniddag den følgende Dag.

Koret sang og Bon ofredes af Eldste Horace S. Eldredge.

Mandag den 7de April Kl. 10 Forniddag:

Forsamlingen begyndtes med Assyngelsen af en Salme, derpaa holdtes Bon af Eldste Orson Pratt.

Eldste Orson Hyde var Vidnesbyrd om den guddommelige Troværdighed af de sidste Dages Værk, af hvilket han var et Medlem. Han berorte lidt angaaende Børnekopperne, som graserede i Sanpete og sagde, at denne Sygdom nu for Tiden var af en mild Karakter og næsten ophört. Derpaa omtalte han en Sygdom, som kaldes Plet-Feber, og som havde været af en ondartet Slags og mest farlig for Smaabørn. Han hentydede ogsaa til Plagerne og Straffedommene, som skulle udgydes over Jordens Indvænere i de sidste Dage og sagde, at disse vilde først blive udgyde over Herrens eget Hus eller blandt hans Folk, derpaa vilde de komme over Verden. Dog naar Plagerne vilde blive udsendte over de Ugudelige som Straf for deres vederslyggelige Levnet, vilde der findes Frelse blandt de Sidste-Dages Hellige.

Taleren dvælede lidt ved hvilken Skjæbne disse Foreninger havde, der sammenrottede sig for at modvirke Herrens

Gjerning og paaviste, at saadanne Organisationer være uvarige og døde hen; det var uden Forssjel, om de havde begyndt deres Angreb med deres „gyldige Paastande,” saaledes som saa tydelig havde været vist i de sidste saa Aar, deres Bestræbelser havde haft det samme uheldige Resultat. Han opmuntrede de Hellige til at yde deres Bistand til Udfrielsen af deres Søsænde, som endnu sukkede i Abspredelsen, og som med Længsel ventede paa, at Besvielsens Timen skulle være nær. Tilsidst endte han sin Tale med at høre Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds Profet og at Brigham Young var med Myndighed bestillet til at være hans Efterfolger og fortsætte den Gjerning, som han havde begyndt.

Eldste Orson Pratt var den næste Taler. Han berørte først noget om denne sidste Uddelings Bigtighed og sande Natur. De Sidste-Dages Hellige havde ikke gjort saa stor Tremgang, som kunde ønskes, i Herrens Gjerning; dog alligevel, de havde gjort vel i at efterleve mange af Herrens Besalinger. Efter hans Anstuese syntes han, at en Reformation var nødvendig blandt Folket med Hensyn til det Timelige. Han hentydede til den himmelske Orden, som til en Tid eksisterede blandt Nephiterne, og som staar beskrevet i Mormonsbog. Forinden en saadan Orden var oprettet, vilde der herstee Rangsforskjeller, og Mange vilde paa Grund af deres store Rigdomme ophøie sig selv, blive stolte og overse deres Søsænde; men efter Indvielsen af denne Orden, vilde der ikke være nogen Fattig iblandt dem.

Endvidere talte han om en Aabenbaring given til Joseph Smith, med Hensyn til Indvielses-Loven og bestrev denne Lovs Natur samt i hvilket Viemed

den skulle anvendes. Denne Besaling, sagde han, var ille udsprung fra de Hellige; derpaa udviste han de Åarsager, der havde modarbejdet denne Lovs permanente Grundlæggelse og som den mest væsentlige af disse modvirkende Åarsager, fremhævede Taleren, Follets Begjærlighed. Bemærkede dernæst noget om Tiende-Loven og fremhævede i klare Udtryk dens sande Karakter. Han haabede, at den Tid ikke skulle være fjern, da alle Rangsforskjeller, som nu varer saa almindelige, vilde forsvinde.

Taleren sluttede sine Bemærkninger med at fremhæve Præsident Youngs Bestræbelse for at saa Folket til at medvirke i Hjemme-Manufaktur.

Præsident Brigham Young holdt en ganske kort Tale, i hvilken han paaviste, at Herren var ille det Mindste imod, at de Sidste-Dages Hellige grundlagde en Orden i Lighed med Enoch iblandt sig. Han sagde, at det var i Overensstemmelse med både hans og Brødrenes Billie, at fra et tusinde til fem tusinde af de Helliges unge Mænd, der havde Lyst til at studere, skulle begynde at uddanne sig i Lovstudium og fremsatte flere Grunde, hvorför Brødrene skulle følge denne Løbebane.

Præsidenten sluttede med at give flere fortællelige Lærdomme med Hensyn til Nødvendigheden for Folket altid at være beredvillige til at vise Lydighed i alle Ting til den Almægtiges Dilteren og paaviste dernæst Maaden, paa hvilken et Samfund kunde blive velsaaende.

Modet sluttedes til Kl. 2 Eftermid-dag.

Koret sang, og Talsigelse opsendtes til Herren af Eldste George Q. Can-non.
(Forts.)

Et Udtog af et Brev til Redaktøren af „Deseret News“.

Port Said i Egypten, den 22de Februar
1873.

Til Redaktøren af „Deseret News“.

Vi have nu tilendebragt vor Reise i Egypten, hvilket Land i mange Henseender med Hensyn til dets naturlige Udspringende og dets Indvaaneres Karakter, Religion, Skikke og Mannerer har været et af de behageligste og mest interessante, vi endnu have besøgt. Dette Land indtager den nordøstlige Del af Afrika og Befolningen, som bestaaer af Egyptere, Tyrlere, Arabere, Grækere, Armenianer, Jøder, Syrier og Mamalukker, tæller seg Millioner.

Majoriteten af Indbyggerne ere Landsmænd. Deres sociale Tilstand er af en meget lav Besiddenhed; de ere for det Meste ubidende og simple og ynde meget at tage Del i frivole Fornsielser. Da deres Klimat er varmt, deres Leve-maade billig og daarlig og deres Huse i Almindelighed Boliger i Lighed med Jordhytter, udfordres der ikke meget Arbeide til at underholde deres Familier. Ved at passere gennem deres Jordhytte-Landsbyer, vakte min Opmærksomhed ved overalt at se i Massevis af sværmende Små-børn.

Det blev os fortalt, og grundet paa personlig Undersøgelse er det i Overens-stemmelse med Sandheden, at i Egypten er Trembringelsen og Formeren af Born en almindelig Regel, der er helt populær. Den Agtelse og Kjærlighed, som en Hustru nyder af sin Mand og sine Omgivelser er for en stor Del grundet paa hendes Frugtbarthed og Bevarel-sen af hendes Born. Af Mænd og

Kvinde, hvadenten de ere rige eller sat-tige, er Ufrugtbarthed anset som en For-bandelse og Straf; det betragtes ogsaa som uværdigt for en Mand, foruden rig-tig gyldig Marsag at lade sig stille fra en Hustru, der har født ham Born, især-de-leshed, om disse ere i Live. Dersom en Kvinde ønsker at vinde sin Husbondes Kjærlighed eller Andres Respekt, da er hendes Nedkomst med et Barn kilden her-til, hvilket bringer saavel Manden som hende stor Glæde, og grundet paa Mo-derens egen Interesse, bliver hendes Barn en fuldkommen Gjenstand for hendes udelte Omhed.

Børnene i dette Land synes at nære stor Agtelse for deres Forældre. Der er blevet os sagt, at et ulydigt Barn er en yderst Sjældenhed blandt Egyptere og Arabere, og dersom der nogensinde hæn-der noget saadant, er dette anset som en af de største Forbrydelser, og Straffen er meget haard.

Bed vort Besøg i de tyrkiske Moskeer, bemærkede vi ingen af disse Billeder, Skikkeler, Statuer og Altare, som ere saa almindelig fremherstende i Kirkerne i de katholiske Lande. Fredagen er Dagen for deres Gudsdyrkelse. Den offentlige Gudsdyrkelse begynder Kloken tolv med Oplæsningen af et Stylke i Koranen; derpaa folger Prædiken og Adbnesser, som holdes af „Imanserne.“ De nære den dy-beste Erbodighed for Moses samt for Kristus, men Mahomed er Guds sidste og største Profet. Deres Troesbekjendelse er, „at der er blot en eneste Gud og Mahomed er hans Profet.“ Adam, Noah, Abraham, Moses og Kristus være alle efter deres Mening Guds Tjenere i de

forstjellige Generationer, men Mahomed er den største og bedste.

„Kopterne“ bekjende sig at være Kristne, de nedstamme fra de gamle Egyptere og ere meget talrige. De have regelmæssige Kloster baade for Mænd og Kvinder og have tillige omrent to hundrede Kirker. De andre Religioner ere den grøste Kirke samt den romersk-katholske.

Dog ganske siden Dymærksomhed er henvendt paa Skoleundervisningen. Forældrene ere i Almindelighed vel tilfredse, naar de kunne faa indpræntet sine Barn de første Principer i deres Religion. Det Forste et Barn lærer at udtales er: „Jeg bevidner, at der er ingen Guddom foruden Gud, og jeg bevidner, at Mahomed er Guds Apostle.“ Drengene blive satte under en Skolelærer for at blive opdrætte i de første Begyndelsesgrunde i Lærdom. Den almindelige Maade man træder frem paa i Skolen, er at sidde paa Gulvet med Benene korslagte, saavel Lærer som Disciple. Enhver Dreng har sin Table eller et Stykke af Koranen i Haanden. Alle Drengene fremstige eller synge den ovenomtalte Læktie op for deres Lærer, idet de paa samme Tid til Takt synge Hovedet og hele Legemet uophorligt frem og tilbage; denne Øvelse blive de lært for at den skal styrke deres Hukommelse.

Medens jeg har reist gjennem dette Land, har jeg ikke set et eneste Individ som har været beruset, endstjordt jeg har besøgt mange af dette Folks Forlystelsessteder. Ved alle Lejligheder, har jeg set Folket opføre sig med en mærkværdig god Orden — ingen larmende Taler, vildt Spektakel eller nogen stormende latter hørtes blandt dem.

I disse store Klynger og i Hotelerne, hvor der blot var egyptiske og arabiske Ejener, sollte jeg mig langt mere siller med Hensyn til mine Effeckter end i de europæiske og amerikanske Steder.

Mænd af den højere Stand og Middelklassen bære i Almindelighed en Klædedragt, som bestaar af følgende Klædningsstykke: Forst et Par vide Benklæder af Lin eller Bomuld, som er sammenstnoret rundt Livet med et Baand, hvis Enden ofte ere udstyrede med smukke Silkeduster. Disse Benklæder naa lidt nedensfor Knæerne eller sommetider til Ankleerne. Nu dækkes Overkroppen af en Skorte med lange vide Armer, som naa til Haandledet. Skorterne ere enten af Lin, Bomuld, Muslin eller Sille. Over Skorten bæres et Garment af Sille eller Bomuld, som naa lige til Ankleerne. Den fattige Befolknings Dragt er helt simpel. Deres Turbaner ere ganske forstjellige, enkelte bestaa af et rødt Shawl og andre ere af en hvid eller gul Kolor. Ejenerstabet bærer Turbaner, der ere snoede ligesom en Muslingstal. Disse, som bruges af den bedre Klasse ere af en bedre og finere Slags. Kvindernes Klædedragt er meget lig Mændenes, men langt mere fin og elegant.

Mahomedanerne ere i Lighed med de Kristne inddelte i forstjellige religiøse Samfund, der hver for sig have deres særegne Ceremonier og Skilte. Dervisherne er en meget vigtig Sect og tæller en talrig Masse, som i mange Dele af Egypten nyde stor Respekt. Deres Skilte og Gudsdyrkelse ere meget sære og i det Hele ganske besynderlige. Til enkelte Tider gaa de ind i en ensom celle, hvor de fastende fra Dagry til Aften, forbliue i syrehyve Dage og Nætter, stadig bedende til Herren om Tilgivelse, prissende hans Navn osv. Deres Religionsøvelse bestaar væsentlig i en Ceremoni eller Udsøvelse som benævnes „Zikers“. De staar da i en afslang Ring eller i to Rækker med Ansigtet vendt imod hverandre, og sommetider ere de ogsaa i en siddende Stilling, uafbrudt udraabende eller syn-

gende: „Lailah, Ella-lah!“ (Der er ingen Gud foruden En); og derpaa „Allah! Allah! Allah!“ (Gud! Gud! Gud!); eller de fremstige andre Bonner og Anraab, idet de paa samme Tid rolle med hele Legemet, indtil de ere ganske udmatte af denne strenge Øvelse.

Jeg folgte en stærk Nygjerrighed efter at overvære deres gaadefulde Tilbedelse og til al Lykke, fil vi ogsaa en Lejlighed. Vi hyrede Bogne, og med en Dervish af de høiere Stænder som Fører, hørte vi til en af deres Mosleer i Kairo. Vi blev anmodede om at tage vore Støvler af, forinden vi gik ind i Bygningen — thi deres Gudshuse ere anseede som indviede og hellige.

Bed vor Indtrædelse, saa vi omtrent halvtredsindstyve Dervisher staa i en Halvcirkel med deres Øverstepræst i Midten. De var ifaerd med samtidig og med megen Hurtighed at høje Hovedet og hele Kroppen ned mod Gulvet, og derpaa reise sig igjen, idet de holdt Takt med en øresonderrivende og alt andet end harmonisk Musik. Disse Mænds lange til alle Sider vildtlyvende Haar; deres fanatiiske Udtryk tilligemed deres forsærdelige Brøllen, som sommetider gik over til et vildt Hyl, gav os en Forestilling om, at vi havde en Del Sindssvage eller Dæmoner omkring os, istedetfor fornuftige Væsener.

Denne Øvelse varede omtrent et Kvartet, men efter nogle Dieblikkes Hvile begyndte de paany at gjentage deres Ceremoni. En af dem, hvad enten det var formedelst en hoi Grad af religios Enthusiasm eller havde sin Aarsag i den hestige Anstrængelse, faldt om paa Gulvet, idet hans Fine vare tillukkede, og Fraaen stod ham ud af Munden. Hans Hænder vare knyttede og Lemmerne havde konvulsive Trækninger. De andre Dervisher vare synligen glade over denne Tildragelse, som de ansaa ligesom et Bevis

for det Guddommelige i deres Kreds, og de bleve ved dette Sagens Vendepunkt endnu mere entusiastiske end før. Tilsidst tog den præsiderende Dervish den faldne Mand og reiste ham op; derpaa satte han ham i Cirkelens Center og overlod til to andre at passe paa ham. En anden Hændelse af lignende Karakter tildrog sig, kort før vi forlod Mosleen. Medens disse Øvelser foregik, traadte to Dervisher ind i Cirkelen og begyndte at svinge sig rundt lig Copper med en rasende Hurtighed. De brugte begge Foderne for at bevirke Bevægelsen og holdt begge Arme udstrakte. Jeg ventede hvert Dieblik at se dem begge besvimede udstrakte paa Gulvet; men efterat de havde holdt paa med denne Dans i ti Minutter, toge de igjen fat i Ringen, tilsyneladende ganske lidt udmatte efter denne haarde Anstrængelse.

Vi vare overmaade vel fornøjede med vort Besøg i Alessandria og med vort Hotel „Europa,“ som næsten kan stilles ved Siden af de fornemste Hoteller i Amerika. Pompei-Støtten, Kleopatras Naal, Katakomberne samt Museet for Oldsager osv. blev altsammen Gjenstanden for vor ivrige Undersøgelse og Opmærksomhed. Men for Nærværende er der ganske lidt Fremgang og Forbedrelse i Alessandria i Forhold til hvad der er i Kairo. Den synes kun at være af Vigtighed som Søstad.

Bed at reise langs Nilens Bredder, der hvor Vandet kan strømme over og vande Jordbunden, ere disse mærkværdige, frugtbare og frembringende. Her kan man se store Kornagre, bugnende af Hvede og Byg og Marker bevoxede med Klover, Bomuld og ikke saa sjælden Hamp og Lin. Her er store Haver med Apelsin-, Lemon- og forskellige andre Frugtreer. Ferskentræerne staa nu i fuld Blomst.

Paa vor Reise fra Kairo til Umaila,

saa vi en Dampplov i fuld Virksomhed, men for det Meste bliver Jordbunden pløjet med helt simpelt forarbeidede Plove, som trækkes af en Oge eller af en Oge og en Kamel — og til enkelte Tider af to Kameler.

Vi have ogsaa besøgt Suez og seet

det saa bekjendte Røde Havs ypperlige Vand; vi havde den Fornsielse at seile over en Del af Suezkanalen.

I Eftermiddag reise vi med Dampslib til Jaffa, hvor vi ville arrangere vor Palæstine Faar, som vil tage omrent fire Uger.

Lorenzo Snow.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Tidernes Tegn.

(Fra „Millennial Star“.)

Saa sandt som Apostlen Paulus har forudsagt: „at i de sidste Dage skulde der være vanselige Tider at forvente“, og saa sandt som Profeten Joseph Smith formedelst Inspirationens Land fra den Almægtige har sagt: „at Jordørveren rider paa Vandenes Overslade“, kunne vi nu se fra Tid til anden at disse Herrens Ejernes Forudsigelser gaa i Opfyldelse. Den ene Ulykke følger efter den anden, og Ødelæggelserne komme med saadan Hurtighed, den ene ovenpaa den anden, at Folkenes Sind er stadig i Oprør. En rædsom Begivenhed er endnu ikke gaaet ud af Grindringen, førend en ny, som er af en langt mere frækkelig og oprørende Karakter, bliver bekjendtgjort. Den sidste Folke-Ødelæggelse, som særligen havde gjort Krav paa vor Medynk og Sympati, bliver forglemt i en ny langt mere sorgelig Tildragelse. Saa sieblikkelig og saa hurtig følge disse rædsomme Ulykker paa hver andre, at de næsten slove Mennesketenes Varmhjertighedsfølelse; thi Verden bliver saa vant til disse frækkelige Glendigheder, at den til sidst betragter Hændelser, som engang vilde have vælt stor Alarm og Uro, med afgjort slov Ligegyldighed.

Den rædsomme Tildragelse angaaende Northsleets Undergang var knapt blevens fuldkommen bekjendtgjort, førend der kommer en endnu mere gruopvækende Bekjendtgørelse om Skibbrud og Tab af Menneskeliv svævende lig en Klagesang over Atlanterhavets kolde Bover, givende os en detalieret Bereeling om, at et nobelt Skib, som bar dette Havs Navn, er gaaet under og at i det Mindste seg hundrede Sjæle maatte lade deres Liv i Havet eller døde af Kulde paa de bare, ubarmhjertige Klipper. Gjennem hele Vinteren have vi hørt Lidninger om en usædvanlig stor Masse Forlis og Tab af Menneskeliv paa Søen. Skibbrud, som man har noisiagtig Underretning om, og hvis rædsomme Detailler ere bekjendtgjorte for Verden. Vi behøve ikke at hentyde det Mindste til alle de Skibe, som ere anmeldte med dette dunkle og ubestemte Ord „Savnede“, et Ord, som er temmelig betegnende under saa mange Ulykker og Lidelser. Ved saaledes at høre om hele Flaaders

Undergang, bliver man næsten ledet til at betragte saadanne frygtelige Tildragelser som uundgaaelige.

Der er en Ting, som klarlig kommer tilsyn i dette — en Kjendsgjerning, som ligger ganste aaben for vort Blik — det er nemlig den yderlige Ligegeyldighed og Ujsøsomhed som karakteriserer Verden med Hensyn til Menneskeliv. En Følesløshed, som uvilkaarlig, naar man tager disse Tildragelser i Betragtning, bringer En til at erindre Apostlen Pauli Ord, da han siger: „at i de sidste Dage skulle der være vanselige Tider at forvente; thi Menneskene skulle være egenhærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere osv.“. I dette Skrifstid har Apostlen givet os en sand Beskrivelse over Samfundets Tilstand i den nærværende Tid. Ethvert Ord beskriver med slaaende Noiagtighed Menneskeslægtens sande Karakter, saaledes som den nu er; thi i alle Grenen af Samfundet, i enhver Stilling af Livet, finde vi en altopslugende Graabighed efter Binding og en Egenhærlighed, som tilintetgjør og bedøver alle de gode Følelser, som ere nedlagte i Menneskehjerterne; og hvis et Menneske flettes gode Følelser, da er dets Medmenneskers Li-delsers, de Fattiges Nummer og Glendighed, det en ganste ligegeyldig Sag.

Det er ikke alene fra Søen, vi høre Beretninger om Ulykker, men Landet giver os ogsaa sin Del af den Slags. Vi høre stadig de mest gruopvækfende Beretninger om Ulykker paa Jernbanerne, om rædsomme Ildebrande, om Explosioner og om grusomme Forbrydelser, som mere og mere tiltage blandt Nationerne. Baade nær ved og langt fra komme Meddelelser om Oprør, Opstand, Strider og Blodsudgylsler, som bogstavelig staa i Overensstemmelse med Frelserens Ord, da han siger: „Og der skal ske store Jordstælv her og der, og Hunger og Pestilentse, og skælkellige Ting og store Tegn af Himlen. Og der skal ske Tegn i Sol, Maane og Stjerner, og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivelse, naar Havet og Bolgerne bruse, naar Menneskene forsmægte af Frygt og de Tings Forventelse, som skulle komme over Orderige; thi Himlens Kræster skulle røres“.

Menneskeslægten i vores Dage vil, i Lighed med Faraoeh og Egypterne, der forhærdede deres Hjerter, da de saa Herrens Underværker gennem hans Ejener Moses, være ligesaa ligegeyldige for Guds Ejeneres Aadværler og Formaninger. Endskjont Frelseren og hans Fordums Apostler efterlod sig en Optegnelse, som bærer Bidningsbyrd angaaende Tegnene paa hans anden Tilkommelse, endskjont han nu i sin store Barmhjertighed har gjenoprettet Evangeliet og utsendt sine Ejener for at paaminde Folkene om hans Profetier, og endskjont dette ske noiagtigen i en Tid, da hans Forudsigelser begynde at gaa i Opsyldelse, saa er alligevel Slægten formedelst alle dens Kidenstabers aldeles blind for Sandheden, der i al sin Renhed og Simpelhed bliver fremlagt for Menneskene; men disse vende et døvt Øre til alle de Formaninger og Belærelser, som Herrens Ejener tilbyde dem, og ere ubillige til at lytte til samme.

Lad os som Sidste-Dages Hellige stedse bevare den Aand, som sætter os ifstand til at ske „Tidernes Tegn“; lad os med bedende Hjerter og en lydig Aand altid sætte vores Pligter i Udførelse, og lad os med beredvillige og glade Følelser vise Lydighed til Præstedommets Forlangende, thi vi vide, at dette er Herrens be-myndigede Ejener. Og dersom vi efterleve disse Mænads Raad og Formaninger, vilde vi høste Glæde og Tilfredshed. Medens Verden, som i sin Vantrø har for-

kastet Evangeliet, stadig bliver mere og mere indviklet i Sorg, Kummer og Odeleggelse, ville vi, dersom vi ere trofaste, blive velsignede af den Allmægtige, som vil bevare os fra Nød og Ulykker og forlænge vores Livs Dage her paa Jordene paa det, vi kunne leve i Fred og Lykke, gjøre Gudt og være til Velsignelse for både os selv og Andre.

Konferencemøde i Aalborg,

den 19de og 20de April 1873.

Konferencen afholdtes i Församlingslokalet i Urbansgade, og Salen var i Anledning af disse festlige Dage smagfuldt dekoreret med Blomster og Gront.

Moderne overværedes af K. Petersen, Præsident for den Skandinaviske Mission; C. F. Schade, Præsident for Aarhus Konference; P. C. Christensen, Præsident for Aalborg Konference samt største Delen af det lokale Præstedomme tilsigemed en anselig Mængde af de Hellige og ikke saa saa Fremmede fra forskellige Dele af Aalborg Konference.

Församlingerne, hvorfra der afholdtes 6 offentlige, og som alle varer godt besøgte, begyndtes den 19de Kl. 10 Förmiddag. Efterat de nødvendige Forberedelser varer trufne, og efterat de Tilstede-værende varer kaldte til Orden, blev det resterende af Tiden afbenyttet af Præsidenterne Christensen og Schade. Christensen talte endel om de onde Aander, som ere i Verden, og som stadig laderes daarlige Grudslydelse komme over Menneskene og søger til at forhindre dem i at vise Lydighed til Herrens Billie. Derpaa hentydede han til Guds Riges Gjenoprettelse i disse sidste Dage samt til dets Fremgang, endelige Seir og Triumf over alle andre Riger, som bare af denne Verden.

Schade bemærkede, at Stenen, som

losrevens uden Menneskehaand, og som omtales hos Profeten Daniel, var et Billede paa, at et Rige skulle oprettes af Herren i den sidste Uddeling, over hvilket Rige ingen anden Magt skulle vinde Seir. Han sluttede med at formane de Hellige til Trofasthed.

Kl. 2 Eftermiddag:

Præsident Petersen anmodede Tilhørerne om deres Opmærksomhed. Han talte om de første Skandinaviers Indlemmelse i Evangeliet, hvoriblandt han selv havde været en, og fortalte derpaa om sin Mission til Skandinavien, særligen fremhævede han den Behandling, som han og hans Brødre havde nydt i Aalborg og Vendsyssel. Endvidere udvilledede han med Klarched Profetien angaaende det afsprettede Israels Indsamling til Zion, og Jødernes Tilbagetkomst til Jerusalem, hvor de paany skulle opføre denne Stad. Han sluttede med at omtale Tegnene paa Kristi anden Tilkomstelse.

Aftensförsamlingen blev afbenyttet af Vorstanderne, som afgav Rapporter om Tilstanden iblandt de Hellige. Der fremgik af Meddelelserne, at Aalborg Kon-

ference for Nærværende tæller 686 Medlemmer og 85 Sjæle ere ved Daab til-lagte Menigheden siden sidst afholdte Konferencemøde. Brødrene sollte vel ved at være Medarbejdere i Herrens Vingård; og det kan siges til alle Missionærernes Ros, at de have arbeidet med megen Flid og Ridkærhed for Evangelietts Fremme. Omendssjøndt disse Brødre paa enkelte Steder have mødt døve Øren og haarde Hjerter, saa findes der dog endnu en Del af Israel, som paa Grund af en eller anden Omstændighed ikke har været i stand til tildigere at løsøre sig fra Verden, men som nu med desto større Iver lytte til Herrens Ejeneres Vidnesbyrd, der driver dem til at slutte Pagt med deres Skaber og Opholder.

Søndag Kl. 10 Formiddag:

Efterat Præsident Christensen havde foreslaaet Kirkens Autoriteter til Opholdelse; og dette Forslag var blevet enstemmig vedtaget, blev der gjort nogle Forandringer i det lokale Præstedomme. Derpaa talte Broder Christensen og opmunstrede de Hellige til altid at bevare Enighed og søge til at udvilde sig i det Gode paa det Herrens Velsignelser maatte blive dem tildelt.

Broder Schade udvilledede dernæst en Del om Djævelens Opstand i Himlens Maad, og om den Indflydelse dette Væsen har haft over Menneskene i enhver Tidsalder.

Bed Eftermidagsforsamlingen udvilde Præsident Peterson de første Prin-

ciper i Evangeliet, som handle om Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. Disse varer Betingelserne for et hvert Menneskes Salighed. Derpaa anførte han, hvorledes Menneskene havde forvendt flere af Herrens hellige Ordinance og indført andre istedetsfor disse. Hentydede til Barnedaab, Konfirmation og Altergang til Syndernes Forladelse og stildrede disse Lærdomme paa en saa klar og tydelig Maade, at ethvert fornuftigt Individ, som elskede Sandheden maatte blive overbevist om Daarligheden af disse Principer. Han stadsættede alle sine Lærdomme paa Bibelens Udsagn.

Om Aftenen talte Broder Christensen og bar Vidnesbyrd om Joseph Smith, om Guds Riges Oprættelse ved ham, om Fremkomsten af Mormonsbog, om Bidnerne til denne Bog samt om deres Vidnesbyrd angaaende samme Bog efter deres Frafald.

Broder Schade talte om Guds Riges Forsolgelse og om Profeten Joseph Smiths og Patriark Hyrum Smiths Martyrdød.

Mandag Morgen blev der holdt Forsamling udelukkende for Præstedommet. Præsident Peterson gav Brødrene mange nyttige Maad og Lærdomme og formanede dem til Trofasthed.

En god Land var den herskende i alle Forsamlingerne, og de Hellige og Fremmede som overværede Møderne, folte sig meget opmuntrede og glade.

F. W. Blohm,
Konferencens Skriver.

Konferencemøde i Aarhus,

den 26de og 27de April 1873.

Lordag Estermiddag Kl. 2.

De nærværende Bionsbrodre vare
folgende:

Missionspræsident R. Peterson, Konferencemødepræsident P. C. Christensen, Eldeste P. C. Carstensen og Præsident for ovennævnte Konference C. F. Schade. Det lokale Præstedomme tilligemed mange Hellige og Fremmede overværede Forsamlingerne.

Broder Schade fremstod og udtalte sin Glæde over, at de Hellige efter vare sammen i Egenstab af en Konference. Han bemærkede tillige, at Omslændighederne vare lidt gunstigere ved dette Møde end de havde været ved forrige Konference grundet paa, at de Hellige havde erholdt et langt bedre og i det Hele taget hyggeligere Lokale. Derpaa gav han Leilighed til Forstanderne fra de forskjellige Grene at give Beretning om de Helliges Tilstand i Konferencen. Vore Søssende havde det i Almindelighed godt; de levede for største Delen i Troen paa Evangeliet og brugte deres Evner til Fordel for Herrens Gjernings Udbredelse. Vor Lære havde havt temmelig god Fremgang og Udsigterne for dens videre Udbredelse vare temmelig gode.

Broder Christensen afbenyttede det øvrige af Tiden. Han glædede sig ved at have Leilighed til at overvære Konferencen i Aarhus og ved at høre, at enkelte Oprigtige viste Lydighed til Evangelieets Forstrifter.

samlingen med Sang og Bon, som sædvanlig.

Broder Carstensen talte til Forsamlingen og bemærkede Nodvendigheden af, at de Hellige ret ofte kom tilsammen for at høre Guds Ord og høste Fode for deres udødelige Land; thi dette var lige saa magtpaalliggende som at sege Næring for Legemet, naar man sollte sig hungrig og afstrebet. Det strevne Ord var ikke selve Evangeliet; thi Kristi Evangelium var en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den som troede. Derpaa sagde han, at enhver Hellig kunde af Skriften se, dersom han besad Guds Land til Beleidelse, om han nod de Belsignelser, som vare de Hellige tildel forдум.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Broder Schade folgte stor Glæde ved at se saa mange bekjendte Ansigtter tilstede under Konferencen. Han havde godt Haab om at den udsaaede Sæd vilde bære god Frugt og bevidnede Sandheden af Brødrenes Bidnesbyrd angaaende de Helliges Tilstand i Grenene. Han var glad ved at arbeide for Herrens Gjerning og udtrykte sin Tilsredshed med Brødrene, der vare hans Medarbeidere. Derpaa foreslog han Kirkens Autoriteter i Zion, i Europa og i Skandinavien tilligemed den hele kristne Kirke af Sidste Dages Hellige til Opholdelse, hvilket Forslag blev enstemmig vedtaget. Endvidere bemærkede han, at det var kun de Ydmige og Sagtmødige, som kunde vise Trofasthed til Enden i Guds Rige. Han slut-

tede med at nedbede Herrens Belsignelse over Tilhørerne.

Præsident K. Petersen sagde, at det var noget Underligt at se saa mange Mennesker være rede til og saa fuldkommen enige i alle som en at oploste den høire Haand for at opholde Profeter, Lære og Abenbarere, da den almindelige Menning i Verden var, at saadanne Mænd funde ikke existere i en saadan oplyst Tidspériode som den nærværende. Han havde overværet forstjellige Kirkemøder i det lutherste Samfund, men aldrig fundet en saadan Enighed som blandt de Sidste Dages Hellige. Han gjorde nogle interessante Bemærkninger med Hensyn til Verdens Anstuelse angaaende Profeter. Menneskene i Almindelighed fornegte Profeternes Tilbagelomst paa Jorden. Disse Mænd have engang været paa Jorden, sige de, men der vil ikke komme saadanne Mænd igjen, thi Profeti er afslaffet. De basere denne sin ugrundede Vaastand paa Pauli Ord, da han siger, at de profetiske Gaver skulle afslaffes; men dersom disse skulle være afslaffede, maatte ogsaa Tungemaalsgaven være forsvunden, og da vilde vi være ube af Stand til at udtrykke vores Følelser i Tale; thi ikke alene profetiske Gaver, men ogsaa Tungemaal og Kundstab skulle afslaffes, altsaa, hvorfor kunne vi ikke ligesaa gjerne fornegte at Tungemaal og Kundstab eksisterer paa Jorden som at fornegte Profeti? Paulus indvendte tillige, at disse Ting først skulle afslaffes, naar det Fuldkomne kom Paulus ansporede de Hellige til at træge efter alle aandelige Gaver, men mest efter Profeti. Han bevidnede derpaa, at han havde hørt Brigham Young profetere flere Gange, hvilke Profetier bare gaaede nosiagtig i Opsyldelse; særligen bemærkede han Profetien om de Helliges Uddrivelse fra Nauvoo og deres Udbandring til Klippebjergene, hvor de skulle bo i usynderlig Fred

i ti Aar. Han ledede Øpmærksomheden videre paa Opsyldelsen af flere Profetier og sagde at disse mærkværdige Ting, som bare aldeles ukjendte for Verden, skulle styrke os i altid at opholde disse Herrens Ejendomme, som var befolkede til at være hans Kirkes Lebere i disse sidste Dage. Han bemærkede tillige, at for at være værdige til at have saadanne Mænd blandt os, maatte vi leve som et helligt Folk.

Om Estermiddagen kl. 2 fortsatte Konferencen.

Præsident Petersen var etter Taleren og underholdt de Forsamlede paa en meget opbyggende Maade med sine livlige og instruktive Lærdomme. Han fremhævede, at Moses havde givet os en Nøgle til Forståelsen mellem sand og falsk Profeti. Derpaa sluttede han sine dybtfattende Betragtninger med at anspore de Hellige til Midtfærhed i Udsorelsen af deres Pligter, paa det de maatte være værdige til Himlens Belsignelser.

Broder Schade formanede de Hellige til at indprænte sig disse nyttige Lærdomme i deres Erindring og tillige til at meddele Andre en Del af det Lys, de havde annammet.

Søndag Aften Kl. 8.

Broder Carstensen sagde, at det Vidnesbyrd, vi havde annammet var ikke af Mennesker, men af Gud. Derpaa udbivlede han de første Principer samt henlydede til mange andre interessante Lærdomme i Evangeliet.

Konferencen sluttedes enstemmig til ubestemt Tid.

Mandag Formiddag asholdtes Præstemode; og Brodrene fra Zion, især Præsident Petersen gav Missionærerne og de andre Brodre mange nyttige Raad og Formaninger. Han sagde, at Dagen vilde komme, da Herrens Ejendomme for sidste Gang skulle blive udsendte fra Zion i store Skarer for at besegle Bidnesbyrdet. Dette vilde være den sidste Frelse, som

tilbodes Menneskeslægten. Han sluttede med at formane Missionærerne til at holde sig rene og bevare sig selv i Dyd paa det de kunde staa frem med ødle Folkeser og et frimodigt Sind og fremmølle Sandheden for deres Medmennesker.

S. Madsen,
Konferencens Skriver.

Blanding.

Alt er roligt og gjør Fremgang. Alt aander Fred og har Fremgang i Salt Lake City, i de nærliggende Sællementer og fort sagt i det hele Territorium. Børnekopperne og andre ikke farlige Sygdomme have graseret i enkelte Steder af Territoriet, men af en saa ubetydelig og svag Karakter, at man maa prise Herren og sige, at Tilstanden i det Hele taget er god. Farmerne ere med stræbsom Iver ifærd med at ploie og saa; Anlæg af Haver og Bygningsforetagender gjor storartede og hurtige Fremstridt. Og efter Alt at domme er Folket tilsyneladende ganske sorgløse med Hensyn til ydre Uroligheder, - sætter deres Lid til Herren og passer deres egne Forretninger.

Vi høre for Nærværende ganske lidt fra vores gode Mænd i Staterne, der ere saa redebonne til at paase, om Tilstanden i Utah er saadan som den i deres Vine burde være. Da alle deres ugrundede Planer for at komme „Mormonerne“ ind paa Livet ere prellede af paa Sandhedens Bantser, have de floge af Erfaring maatte for en Lid opgivet deres frugtesløse Angreb. Det er en uomstodelig Kjendsgjerning, at ingenfinde sit de rasende Anti-Mormoners Angreb noget heldigt Udsfall. Aldrig kom deres paa Ondstab grundede Planer til en heldig Udførelse, men til enhver Lid ere de slagne og med Skam gaaede ud af Kampen mod Sandhed og Ret. Ikke desmindre, Djævelen har stor Magt, og en Lid efter det haarde Nederlag ser man dem atter at dukke op med fornhet Kraft og med nye udkækkede Planer for at modarbeide Guds Riges Fremgang og stride mod Guds Folk. Dog atter og atter falde deres ondstabbsfulde Intriger igennem, og de Helliges Løsen er: „Gaa fremad, ør Herren, og Sandheden vil seire.“

— Den 6te Mai. Det overordentlige italienske Gesandtslab i Anledning af Kroningshøjtidelighederne i Stockholm, bestaaende af Grev Menabrea, Marquis Guiccioli og 2 Ordonnantsofficerer er paa Gjennemreisen ankommet til Berlin. Det østerrigste Gesandtslab i samme Anledning, nemlig Fyrst Metternich, Grev Szapary og Grev Schoenborn er ligeledes reist derigennem.

— Kronprinsen af Danmark har modtaget den pavelige Nuntius i Audients.

— I Digion i Staten Illinois er en Bro styret sammen med mange Mennesker; 32 lig ere allerede fundne. De Dodes Antal er sandsynligvis 50.

— Ved Dineren som holdtes til Øre for Øyllandets Herre udbragte Keiser Alexander en Skaal for Keiser Wilhelm og for Venstabet mellem begge deres Riger, som var en Garanti for Europa. Keiser Wilhelm talte med en lignende Skaal.

— Ved en Fægtning paa Broen ved Vera mellem Negeringstropperne og Karlisterne havde disse 50 Døde.

— Det bekræftes officielt, at Dorregerat har lidt et Nederlag.

Karlisterne have standset og plyndret et Godstog ved Badojos og et Persontog i Andalusien.

Ester Forlydende vil General Nouoilas vende tilbage med nye Forstærninger til Navarra.

— Et nyt Øldebefindende har forhindret Paven i at modtage Anføreren for de franske Piligrimme.

Ingen anonyme Skrivelser optages i "Stjernen."

Fn d h o l d .

	Side.	Side.
Den 43de Aarskonference	241.	Konferencemøde i Aalborg . . . . .
Et Udtog af et Brev	246.	Konferencemøde i Aarhus . . . . .
Nedaktionens Bemærkninger	249.	Blanding . . . . .

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle Kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. G. Bording.